

mina wõtsin omad ära, aga meite wõti ei keeranud seda teist lukku mitte lahti. Oma ei tahtnud ma ka mitte sinna jätta. Tule sina ka ligi ja tee neid teised lahti, meil on ju wõtmid kodus küllalt!”

„Tõho, imelik asi,” mõtles Toomas, — „mõni muu enda sõbradest teeb ehk nalja, wõi on temal kadedus ja ostis endale ka niisuguse kammitša ja tahab mind wist pilgata, et minu hobusele jalga pani.” Ta läks ka sedamaid pojaga koplile, mis arwata pool wersta sepikoja taga oli. Aga mis nägimad isa ja poja filmad?

Üks wana igawene „Setu-welle” hobune oli nende ees, istus just nagu wana karu tagumise otsa peal, küljed olivad rihmadest kui üles künatud. Saba asemel ripnes seljaroo ots nagu worst, turja peal oli kõige wähemalt pool jalga werist konti näha. Kael oli kui kure kael, kelle otsas suu pea nagu telliskivi peeru pilpa otsas ripnes.

„Mis elukas see on? Kus meie hobune on?” küsis sepp poja käest.

„Meie hobune oli ka siin!” hulus poeg, ja näitas hobuse ja inimese jälgede peale, mis metsa ja sealt maantee poole läksiwad.

„Siit ei saa enam paari pastlitti! Miks sina Pärjel, see ja teine oma kammitšad ärawõtsid?” küsis Toomas suure wihas, „nüüd on hobune läinud!”

Luupainaja.

Wanal ajal, siis kui „Wanasarwik,” weel „poisike” ja w’a „Wõsawillem” hobuse kõrgused olivad, juhtunud ühel noorel peremehel imelik, kena ja armas tükk. — Mõni aeg peale seda kui Saksad risti usku meie kalli Eesti maale tõiwad ja juba pühad kujud alustatud olivad, tahan all pool seda peremehe „Luupainaja” juhtumist awaldada.

Peremehe nimi oli Hans, — Kabala metsa lähedalt, kus enne „põrgu wäraw” wõi „uks” olnud. — Tema oli muidu tubli peremees, aga „poisimees.” Nagu mõnel soo-